

ШУТОШЪ

ЛИСТЪ ЗА ШЕГА И САТИРА.

ИЗЛЪЗВА ВСЪКА СЪБОТА.

Спомоществованіа ся прѣматъ всякога за три мѣсца прѣд-
плащани по едно бѣло меджидіе или на листъ по 2 гроша.

Писма, дописки и всичко що ся отнаси до вѣстника отправя
ся въ Цариградъ до Редакціята ШУТОША въ Агонианъ-ханъ № 14
Назначенытъ по вѣвъ настоятели, отговарить за дѣяжта
на вѣстника.

Българското издание ШУТОША по финансовъ часть нѣма
никакъ свърсъкъ съ изданіето му на другытъ языци нито съ
главното управленіе на вѣстника отъ притежателя му.

Писма неплатены и поръчки непредплатены не ся прѣтми.
Статїи прашаны до редакціята, вѣстены или не, не ся
вращатъ.

ИЗВѢСТІЕ.

Като забѣлѣжихъ важны не-
достатки въ Българското изда-
ніе ШУТОША, постарахъ ся да
направихъ коренны преобразова-
ніа въ редакціята му, и благо-
надѣжденъ съмъ, че за напрѣдъ,
ШУТОШЪ, ще намѣри и на
български изстигъ добъръ при-
емъ, който намѣрва и въ други-
тъ изданія. О. Касаписъ.

27 Янур. 1874.

ПОХОЖДЕНИЯТА НА ХЫТЪРЪ ПЕТРА.

—o—

Вълюбленный побратиме Шутосе!
Ты вѣчь знаешь че азъ не бѣхъ при тебе
Отъ когатъ тя Сатан-Калфа подсеби,
И пищичко не ти писахъ за себе
Отъ когатъ тя Уста-Моранъ загреби
Съсь своитѣ джаста-джуста изгреби.

Сега дозехъ че ты си ся избавилъ
Отъ тѣзи-ка джасни-прасни Вандалы
Сатанъ-калфа Сатану си отправилъ,
Моранъ-уста Морану си оставилъ
И свободенъ отъ Вандалскы вѣчь власти,
И не служащъ на тѣхнытъ злы страсти,
Поискалъ си пакъ свободно да ходишь
И разумно безумнытъ да водишь.

Сторихъ и азъ, съ Касапово велѣніе
Да ти пишж, да ти явиж за мене
Дѣ съмъ, какъ съмъ и до сега щовидѣхъ
По тѣзъ мѣста вѣчь който навидѣхъ.

Слушай убо: (но педѣй ся чумери,
Тази дума на-рѣкы ся намѣри,
На ли знаешь и ты сега кой вѣкъ е:
Вѣкъ на убо, на шурото най паче,
На понеже, на гузното обаче).

Отъ моикта съ тебе, брате, раздѣла,
Тука дѣто честыта мя е довела
Ный имахмы личный празникъ Коледа, —
Тѣй нареченъ не щотъ колятъ говела,
Но щотъ колятъ тѣсты прасцы, шупары
И коледватъ нашѣтъ млади и стари. —
Истинижъ любопытно да знаешь
Какъ празнувать и коледватъ тадѣва
Този празникъ въ старо врѣме тѣй личенъ.
Но за това да ти казвамъ подробно
Ще да бѣде несъгласно съ цѣльж ми;
Ще ти кажж въ кратцѣ нѣщо за него
За да имамъ повечь врѣме за друго
За което искамъ да ти справихъ.
Слушай убо вкратко колкотъ за Божикъ.

Хей, по Божикъ божихмы ся ный тука,
Коладахмы; но по добръ да кажж:
Коладахж мойтъ славны Българи —
Славны, казвамъ, по своето нехайство —
Коладахж но не всички еднакво,
Както было и ставало нѣкога.
Въ това врѣме днесъ въ косто живѣемъ
И Коледа коледвамы различно.
Въ градоветъ вѣчь коледватъ съсь моды
Старо, младо, (расло и не дорасло,)
Женско, мжжко, удрятъ яйца на масло,
Вира моды, салтанаты, угоды
И развраты съсь който празнувать
И почитатъ всякой светъ день и празникъ.
А въ селата, и тамъ вѣче не пѣйтъ,
Не коладватъ, както знаяхъ отколѣ,
Само гледатъ какъ да плюскатъ, да пѣйтъ,
Да ся каратъ, да ся псувать и бѣйтъ,

И да ходять по конацы, по сѣдбы.
 Таквызь ми ти мурафеты излѣзли
 По насъ сега, побратиме Шутосе,
 За туй и азъ, да ти кажъ най право,
 Тѣзь Коладж марцинѣхъ прѣминѣхъ;
 Но какъ да е прѣминѣхъ ѣ, отиде;
 А слѣдъ неѣхъ и туй лѣто триклето,
 Осемстотинѣхъ седемдесетъ и трето.

Дойде вече и Сурвакы настанѣ.

Този вечерѣ азъ до срѣдъ ноцъ все чакахъ
 Да но чуѣхъ сурвакыцы да трѣгнѣхъ,
 Както бѣше едно врѣме обичай:

Отъ домъ на домъ стары млади да ходять,
 Да сурвакять съсъ дрѣвовы шубрѣжы
 И да выкатъ, и да крякатъ, да славять
 Тюрлю-тюрлю благословкы да слагать.
 Не чухъ нищо, и не видѣхъ пакъ нищо.
 Домжчнѣ ми, до кривѣ ми то мене,
 Що да н' става както бѣше отколѣ?
 Вспомнихъ ази едно врѣме що бѣше,
 Какъ прѣзъ тѣзь ноцъ градъ ли село ль ечеше...
 Врѣзь това ся тѣжно ази замыслихъ:
 Напуснѣхмы нашѣтъ животъ народенъ
 За по-другый ужъ нѣщо си угоденъ,
 Оставихмы нашѣтъ стары адеты,
 Отъ това ны зло-й опако сполѣти...
 Въ тѣзи тѣжкы размыслы увлеченъ,
 На родѣтъ си за доброто обрѣченъ,
 Дошѣ ми ся младѣ да бѣдѣхъ въ туй врѣме
 Да ся върнѣхъ въ тѣзь години честиты!
 Осѣтихъ ся едно нѣщо тогази:

«Старо, казвать, дваждъ телцѣтъ пасяло»

А защо ли дваждъ и да не сурвака?
 Туй азъ рѣкохъ и опекохъ да станѣхъ
 Самъ да идѣхъ да сурвакамъ, да пѣхъ
 Тѣй дано бы да ни трѣгне пакъ напрѣдъ,

Ставамъ, грабвамъ не шубрѣжкѣхъ дрѣновѣхъ
 Но пакъ онзи мойтъ жезлъ вѣлшебенъ....

И потеглихъ дѣто видѣхъ да идѣхъ,
 Безъ да знаѣхъ и на какѣхъ отивамъ —
 Както много що не знаѣхъ дѣ ходять,
 Ни що правять, ни що мыслятъ и думать—
 Храни Боже каквотъ сега и ази....

Ноцъ бѣ ясна, тихо бѣше врѣмето;
 На сокака джанъ-джунъ нѣма да видишь
 Освѣнѣ мене що бѣхъ самъ си излѣзълъ;
 И тамъ дѣто самъ азъ напрѣдъ отивахъ,
 Осѣтихъ ся: прѣзъ тѣзьсваты мрѣсницы,
 Отъ Коледа до празникѣтъ Водицы,
 Едно врѣме Караконджо, казвахъ,
 Че былъ ходялъ и пакости былъ правялъ
 И възсѣдалъ кого самъ си сполѣтялъ
 И го ѣздялъ дор' попѣхъ петлитѣ.

Има една стара дума та казва:
 Тамамъ думалъ зарадъ вѣлка овчерѣтъ
 И вѣлкътъ ся въ жошарѣжѣхъ намѣрилъ.
 А че и азъ, Караконча поменѣхъ,

Ето ти мя Караконча сполѣтъхъ:

Не такъвзи, какъвто го приказвать,
 Страшенъ, рохавъ и напѣриенъ за всадникъ;
 А такъвзи: мѣршавъ, кылавъ, прихлюстенъ;
 Свиля ся тамъ въ едно кюше, подсмѣрча.

Що щенъ тука, попытахъ го, що сѣдишь?
 Що не ѣдишь? що не ходишь? що не спишь?

— Да спѣхъ ази, дѣдо Петре, не можъ,
 Врѣме ми е сега грѣба да ходѣхъ.

Но жалъ ми е че свѣтътъ ся измѣнилъ
 Та не можъ да си правѣхъ по волѣхъ....

Минѣло ся това врѣме околѣ
 Азъ когато на походы излѣзвахъ
 И когото дѣто свѣрняхъ възсѣдахъ....

Нѣма вече глуповани, а що ли,
 Разгърдени, съ раскопчени крачолы;
 Захытрѣлъ вечъ родъ човѣчій, узрѣялъ;
 Не ся ѣзди, не ся води, не слуша;
 Владыцитѣ и тѣ биле не можѣтъ
 Както искать тѣй да въртятъ народѣтъ;
 Не чувашъ ли какъ ся за туй оплаквать?
 Тѣ не можѣтъ; що остава до мене?...

Ахъ, не можъ вечъ Каракончо да ѣзди
 Не хората но ни попскотъ магаре..

Този вечерѣ като ходяхъ да търсѣхъ
 Нѣкой такъвъ късно осталь абдалинѣ
 Да го яхнѣхъ малко да мя поноси;
 Не намѣрихъ, дѣдо Петре, абдалы,
 Най намѣрихъ на край село магаре,
 Па го яхнѣхъ малко да го поѣздѣхъ;
 Олачина пусто было магаре.

Поноси мя, донесе мя до тука,
 Испѣнѣхъ ся па мя долу стовари
 И нѣколко теѣмета ми удари,
 Тѣй що еще берѣхъ омаѣтъ тукъ.

— То ще каже, Каракончо, рѣкохъ азъ,
 Кога не можъ ты другыго да ѣдишь
 Редъ е дошло тебе другы да ѣздить.

Тамамъ за менъ, и азъ това що търсѣхъ.
 Нагѣрби ся да тя яхнѣхъ азъ тебе,

Щото имамъ на далеко да ходѣхъ
 Мойтъ хора всички да ги обходѣхъ,
 Както искамъ азъ да си ги сурвакамъ,
 Да молитствувамъ и да имъ честитѣхъ:
 Ново лѣто, ново щастѣе, напрѣдѣхъ.

Обтегнѣхъ ся, не ще му ся клетникѣтъ;
 Но видѣхъ мя такъвъ като владыка

И захванѣхъ дълго да ми расправа:
 Че не было ни праведно ни честно
 И нѣмало ужъ никѣдѣ да пише
 Дѣто челякъ Караконджа да ѣзди....

А дѣ пише ты хората да ѣдишь?
 Азъ отвѣрихъхъ и тѣй малко сърдито.

Той въздѣхнѣхъ и помѣлѣхъ, па зинѣхъ
 Та подкочи пакъ отъ дългы расправы:
 Наястинѣхъ не е добро ни право
 И Каркончу тѣй хората да ѣзди;

Но що чинишь кога има таквызи
 Що саминки да ги въздишь грѣбъ давать.
 А туй сега, Караконча да въздять
 И когато той самъ това не иска
 Дѣ ся-й чуло и видѣло туй чудо!
 Нѣма нищо, азъ повторихъ та казахъ,
 Въздилъ ли си? — ще тя въздять и тебѣ
 Това си е вѣченъ законъ и право.
 Но не бой ся, ази не съмъ мѣчителъ. . . .
 Дигнѣ очи повторомъ мя изгледа
 Кат' мя видѣ въ дрехы таквызь *монашскы*
 (Читателю, тука добръ внимавай,
 Да не сбъркашь та да четешъ *манафескы*)
 Поисоужшка, умилно мя попыта :
 Дѣдо Петре, монахъ ли си? кажи ми. . .
 Тазъ пасинѣхъ не сѣ хора за вѣрѣ,
 Малко казвать а пакъ много загазвать
 Па ни милость и ни жалость въ тѣхъ нѣма.
 Въ нашѣтъ съборъ единъ дяволъ веднѣжкы
 Приказваше що испатилъ клетникътъ
 Отъ одного калугера-монаха. —
 Вечеръ было, тамамъ срѣщу Великденъ,
 Отишелъ былъ да му прави на пакость.
 Дяволъ нали-й това му е и дѣло.
 Но по-дяволъ калугерътъ отъ него
 Направя му единъ пакость да видишь :
 Опѣва го, възсѣда го, той него —
 Не дяволътъ калугера възсѣда,
 Калугерътъ дявола възсѣда —
 Па, хж тогазы : *трава геро дяволе!*
 Та го яхаль, цѣлѣ ношь го прѣпускалъ ;
 Накаралъ го, проклетыйтъ калугеръ,
 Въ тѣзи ношь чакъ на Божий-гробъ да иде ;
 Занесълъ го и назадъ го донесълъ.
 Отъ тогази и до сега горкыйтъ
 Този дяволъ хаирѣтъ си не видѣлъ . . . .
 Охъ, боиъ ся, Дѣдо Петре, и страхъ мя
 Да н' ми пати тѣй и меня главата,
 Думаше ми Каракончо, горкыйтъ !
 А, не бой ся! азъ му казвамъ тогази,
 Макарь че съмъ кат' калугеръ черъ ази
 Ама не съмъ немилостивъ и свирѣпъ,
 И не бързамъ чакъ толкози; не искамъ
 Ни толкози на далеко да ходиъ;
 Сал' тукъ тамъ колкот' да ся расходимъ;
 Ты ще видишь азъ какъвъ съмъ лекъ всадникъ.
 Но не слуша Каракончо, не вѣрва,
 Не пристава а еще ся обтяга,
 И гледамъ го взе да крои да бѣга.
 Сърдитъ тогазы извыкахъ му азъ строго :
 Нагърбай ся че видишь ли тозы жезълъ?
 Знаешъ ли мя тызе мене азъ кой съмъ?
 Колко лесно смачканытъ да тѣпчешъ!
 Съ едно само извыкване, умежъ.
 Преклони ся Каракончо, грѣбъ даде,
 Обуздахъ го съ яжъ юздѣ отъ лико,
 Качихъ му ся, възседихъ го, но леко,

Покарахъ го *явашъ-явашъ*, като нашъ —
 Тѣй както си ний карамы дѣлата
 Когат' ловимъ и зайцытъ съ колата; 1)
 Прѣминѣхмы деветъ горы высокы;
 Прѣгазихмы деветъ воды дълбокы
 И стигнѣхмы до Залывтъ Рогаты
 Дѣто има доста таквызь брадаты
 Съсь безбрады прислужницы богаты.
 Дуръ *бакалѣмъ* сега тука да видишь
 Караконджо, на кждѣ щемъ да идимъ.
 Очарованъ отъ моѣжѣ обходъ
 Караконджо подума ми въ угоды:
 Почни отъ тукъ и наредъ ги сурвакай . . .
 (Четатилу, до нелѣлѣ почакай)

Отъ естественнѣхъ исторіѣхъ

Урокъ VI

МЫШКАТА.

—о—

Мышката ся казва еще и мышъ, а че ся казва и
 плѣхъ, и сѣселъ, и глушець, и стаоръ, и поганецъ;
 тѣя има много и разны имена защото има много и
 безобразны дѣла. Най главното въ мышій родъ е
 че той нѣма никаква добродѣтель, която да го
 отличава отъ другытъ видове животны.

Мышкытъ сѣ толкозы непотрѣбна пасмина
 на свѣтътъ, щото и тѣ, като осѣщатъ това, че-
 сто ся трѣбять и самы и така ся поизбавватъ
 за време отъ поганекото имъ присѣтствіе мѣ-
 стата които поганятъ и губителствуваъ, — за
 време, казувамы, защото съвършенно избавленіе
 отъ злото на тозы свѣтъ е невъзможно. . . .

Казвать че грыцкыйтъ Крали-Марко — Хер-
 кулесъ или Ираклей, щомъ виждалъ лъвъ втур-
 валъ ся врѣзь него и тиквалъ ржжѣтъ си въ
 устата му, за да му истрѣгне языкътъ, но щомъ
 виждалъ мышкѣ, тѣртвалъ да бѣга; сѣщо ка-
 то днешнитѣ калугери, кога видять дяволъ какъ
 захващатъ да ся кръстятъ и да четѣтъ *Богородице дѣво*, тѣй захващаль и той да ся кръсти,
 както ся кръстятъ тогазы, и да чете *Венеро Бла-
 годатная*.

А имало и защо; не е бо по-малкъ отъ
 дявола пакостникъ и непреподобный отецъ Плѣхъ.
 Нѣма нищо на което да не удари зѣбъ, нищо
 нѣма което да не докачи, и което не яде и не-
 го както да е ще го спогани поганецъ той. И
 пакъ като дяволъ е и лукавъ мышѣтъ и на-
 вѣтникъ, а че и като нѣкой отъ старытъ дя-
 воли е по нѣкога *пиптиѣ* и сѣжперникъ, а вся-
 кога лакомъ и не сытъ. Въ Епархитѣ на вѣнъ
 обыча орѣхытъ повече отъ всичко друго; но

1) Пословицата казва: «съ кола ловятъ зайцытъ,» но азъ
 мислѣмъ че думата кола е туга отъ колай.

въ Цариградъ, въ м стото на челебитѣ, става и той челебія и хваща да търси шекеръ, сыре ние, масъце и яйца, които не си праби трудъ нито да ги вари, нито да ги пече, ами токо тѣй суровы ги піе, може бы за гласъ, както правятъ и нѣкои псалтове по насъ.

Мышкытѣ живѣхтъ въ дупкы, а дупкытѣ, знаемъ, не сѣ толкозъ пріятны жилища; но една турска пословица иска да каже, че дождадо по нѣкога и таквозъ врѣме, когато чело вѣкъ, за една мышъ дупкъ, былъ готовъ да плати хыледы желтицы кырѣхъ (*сичанг дели бинг алжна!*), еще и да ся счита за честитъ ако ѣкъ намѣри и ако сколаса да ся нацѣди въ широкытѣ палаты на капитанъ Мыша. Но самы мышеветѣ вѣматъ на голѣмъ почетъ палатытѣ си, а мѣкнѣхтъ вѣтрѣ и трупатъ какво свѣрнѣхтъ. Една българска причта прибавя на свѣдѣніята ни и това че по подражаніе на онѣзи отъ чело вѣцытѣ, които обычатъ да ся занимаватъ съ мѣчны и невъзможны работы, и мышкытѣ по нѣкога влачали цѣлы тыквы и ся мѣчали да ги втарколяватъ въ дупкытѣ си, за да опятатъ суетныйтѣ трудъ въ невъзможность.

Не знаемъ отъ дѣ е останало у нашитѣ стары да наричатъ гърцытѣ «мышъ вѣржъ», т. е. мышъ пасминж. Естественната исторія нищо не казва за това, а не смы видѣли еще издадени Въспоминаніята на нѣкой Българинъ жененъ за геркынѣкъ, да не бы да ся намѣрва нѣкое данно за това. Истинно е обаче, че въ нѣкои отношенія и нашитѣ Българи приличатъ на мышкытѣ, защото като мышкы ся ядѣхтъ едвы другы и все тѣй като мышкытѣ ся гласягъ да окачѣхтъ ужъ на коткѣхтъ звѣнецъ а като бѣ видятъ оставатъ си *каскагъ*.

Истинно е еще и това че мышкытѣ приличатъ на гърцытѣ по голѣмѣхтъ ревность който иматъ къмъ ученіето. Мышкытѣ наистинж много обычатъ книжното ученіе и вѣобще книгытѣ, и забѣлжительно е че печатанытѣ и писанытѣ книги обычатъ повече отъ бѣлытѣ хартии, за това и мышѣхтъ го брѣхтъ нѣкои за прѣвъ граматикъ и за най учено и ученолюбиво живот-но. За чудо е прочее какъ завладѣвшитѣ Шутоша г. Сарафовъ не избра за редакторъ на този листъ нѣкой многоученъ плѣхъ, ами отиде та изредакторчи само-плѣшестаго Г-на Даскалова.

Но нека не прибѣрзвамы да осѣдимъ г-на Сарафова за това му прѣдпочтеніе. Като сынъ Сарафовъ и самъ Сарафинъ на мышкытѣ, той може да е сарафладисалъ добръ тѣхнытѣ способности въ сравненіе съ способноститѣ на г-на Даскалова и е намѣрилъ у него повече дарованія. И наистинж ако са вгледамы съ сарафскы очи въ г. Стама Даскалова ный можемъ

да откриемъ съображеніята по които прѣдпочтеніето на г. Сарафова е паднѣло на г. Стама. — Надуть и намусенъ като мышъ, ухыленъ като мышка, подлѣ като плѣхъ, краснорѣчивъ като сѣсель, глухотствующъ като глушецъ и поганствующъ като поганецъ, Г. Стамо Даскаловъ, притежава въ отличитѣ си личность всичкытѣ качества които отличаватъ славнытѣ учены мышове; а врѣзъ това има еще и прѣвмущество-то да е не токо отъ самосебе си ученъ но, да има и всичкытѣ знанія наслѣдіе отъ бащѣ си! И можаше ли любезното чело на даскалъ Иванча отъ Ескыкъ да е невѣжа? Може ли чиракѣхтъ на Г-на А. Ексарха или Месарха да бѣде по доленъ въ ученіето отъ многоученытѣ съседы? — Г нѣ Сарафовъ е дошелъ до таквызъ заключенія твърдѣ естествено, сѣдящъ по себе си. Като сарфинъ самъ и сынъ на бащѣ си Сарафа, не е ли той по инжюзаръ отъ всичкытѣ си еснафдаши въ дѣлото на сарафлѣхтъ? И кой отъ онѣзи които знаѣхтъ дѣлата и дѣваніята на Г. Сарафова, може да си изопачи душѣхтъ и да каже че не е искусенъ въ занаятѣхтъ този кой-то можѣхтъ добръ да сарафладиса и самото сарафско (заинмателно) дружество, тапа и самага Шутоша можѣхтъ да подчини на Сарафскытѣ си шпекулы. А такѣвъ опытенъ въ сарафлѣхтъ мѣжъ може ли да ся излѣже въ прѣсмѣтваніето за по-изгоденъ изборъ, когато прѣдлежи да избира редакторъ между многоученытѣ съседы и ученѣйшаго г-на Стама Даскалова? Никогда; и дѣлата сѣ на лице да оправдайтѣ непогрѣшимостѣхтъ на съображеніята му, защото е явно че и 1000 поганцы редакторы неможахъ опогани този листъ (Шутоша) тѣй както го опогани достойныйтѣ избранникъ на г-на Сарафова.

Ето прочее, споредъ насъ, дѣ лежи тайната за прѣдпочтеніето на г-на Даскалова въ дѣлото на избираеніето редакторъ между него и всичкытѣ плѣхове и сѣсели. И тѣзи тайнж ѣкъ обѣлоденямы ный за онѣзи които бы любопытствовали да знаѣхтъ какъ е станѣла тази работа, а еще повече за да запазимъ сарафскѣхтъ честь на г-на Сарафова, да не бы да помисли нѣкой че е сбѣркалъ въ изборѣхтъ си. Инакъ не ни е тумнѣло въ урокѣхтъ си за мышкытѣ да говоримъ и за таквызъ высокородны господа, като Сарафова и Даскалова, при всичко че въ отношеніе на пакоститѣ, които направихъ на Шутоша, тѣ заслужватъ доста почетно мѣсто въ релѣхтъ на мышеветѣ, на плѣхветѣ, на сѣселихтъ и на поганцытѣ.

Но понеже е рѣчь за пакостничеството на мышкытѣ, за да не оставимъ читателитѣ си въ недоумѣніе да мыслятъ като каква пакость може да направи една мышка на одного човѣка, ный ще приведемъ единъ два примѣра за увѣреніе.

— Купилъ си напримѣръ или ще купишь, полвинѣ окж, да речемъ, сыреніе, и ще го занесеш или си го занелъ на къщѣтъ си, притегляшъ го и намѣрвашъ само 150 драма. Другытъ 50 др. извѣтрили или исфирясали. На утринѣтъ ще ся случи да кажеш на женѣ си

— Я дай, мари жена, малко сыренце.

А че ще ся случи и тя да ти отговори

— А бре мъжо сыреніе не останжло.

— Какво? ам'че нали вчера зехъ полвинѣ ока?

— Ам'че нали 50-тъ драма бѣхж извѣтрили още въ пѣтътъ додѣ го донесешъ?

— Е, ами останжлытъ 150 драма?

— Петдесетѣтъ драма нали изядохмы снощи?

— Ами другытъ 100 драма?

— Изѣли го мышкытъ!

Да гы убіе Господъ, захващашъ ты, и ужъ отъ Господа захващашъ и на него оставашъ да гы накаже, но въ сѣщото врѣме покарвашъ си ѣж каквжто знаешъ, *динденз иманданз*, като захващашъ най напредъ отъ бакалина, който ти далъ таквозъ сыреніе подлежаще на извѣтрианіе, карашъ ся съ женѣтъ защо не вардила сыреніето, и най много съ неѣж зашто е на очитѣ ти, зашто бакалина е на дюгепя си и не тя чуе, а мышката е въ дупката си и хаберь нѣма отъ попражнитѣ ти. Ты ся пукашъ отъ ядѣ, защо не можешъ да си отместишъ на този проклетъ пакостникъ мышъ или плѣхъ, и като прѣдполагамъ че не си като онзи шашкжнъ *созта (схолостикъ)* който уловилъ въ зѣбы единъ кѣсъ месо и ся заложилъ на мышкытъ на дупкытъ, готовъ като искочи за месото и той да ѣж докопа, заключавамъ че работата ще вземе ствѣсѣмъ другъ исходъ. Въ ядѣтъ си ты, и въ жаждж на мщеніе, ако си отъ онѣзи коио иматъ хубавыйтъ адетъ да побійватъ женытъ си, когато сж сърдити за да имъ отминува, ще си прѣдставишъ на умъ че жена ти може да тя лѣже и да ѣж подозривашъ че тя може да е изшла сыреніето, зашто търсишъ причинѣ да си оттушишъ, и вижъ станжлъ си даѣж ступашъ и станжло онова за което шопитѣ казуватъ: *Погрпшило* Подуеніе, а отдѣвало Малешевци; т. е. мышкытъ изядатъ сыреніето а желата яде бой. А не дѣй мысли че е малка пакость и *белля* да си біе нѣкой женѣтъ, и за кого? За мышкытъ! за проклетытъ плѣхове!

Другы примѣръ:

Вы знаете че всякой колко годѣ редовенъ бакалинъ ще да има и по единъ чиракъ, малко бакалче. Въ Цариградъ това е необходимо условіе за бакалытъ и именно за махаленскытъ бакалы, зашто освѣнъ слугуваніето въ дюгеньтъ малкото бакалче има и други още длѣжности да изпълнява.

Напримѣръ ходи изъ махалѣтъ да вика *Бакали, Бакалалы*, и да разнося по къщята каквото му наръчатъ, а въ случай когато нѣкоя кокона отъ махалѣтъ ще иде на банѣж, като мющериѣ на бакалскыйтъ дюкень, ты има право да натовари бакалина да ѣ занесе бохчѣтъ до банѣж, и тогазъ тежко на тозъ бакалинъ който нѣма малко бакалче да направи тѣзи услугж на мющериѣтъ му, едно отъ двѣтъ, или трѣба да изгуби единъ мющериѣж или да подпадне подъ униженіето да носи самъ на банѣж бохчѣтъ на коконѣтъ. Ето за това е необходимо малкото бакалче и на коконѣтъ работѣтъ да свѣрша и чорбаджията си да отмѣнява отъ униженіе.

Една отъ длѣжноститѣ на малкото Бакалче въ дюгеньтъ вѣтрѣ е сутринъ като стане найнапредъ да иде на къпѣтъ съ дървеното масло. — Забѣлѣжи тука читателю, че думата е за Цариградскытъ бакалы, коио иматъ масло съ къпове, а не за нашенскытъ. Зашто бакалитѣ по насъ не купуватъ на веднѣжъ по много масло, но зематъ по малко и го държѣтъ повечето и въ неганосаны тенджеры, за да не турятъ въ масрафъ мющериитѣ си да купуватъ и мышеморъ, ако искатъ да ся тровятъ, ами да могѣтъ съ единъ масрафъ, чрѣзъ вкотленото масло, да ся служатъ въ това и когато нѣматъ на умъ да ся тровятъ. А това дѣто не купуватъ нашитѣ бакалы по много масло да иматъ, разумѣва ся, происхожда отъ дѣто не ся харчи по много; а то пакъ вѣроятнo е слѣдствіе на онова дѣто по насъ поститѣ сж и по-много и по-строго ся държатъ, не ядѣтъ бо нашитѣ българи масло прѣзъ великы пости, а че и прѣзъ другытъ дни ако нѣма на светчето писано разрѣшеніе вина и едея, при това еще нашитѣ Българкы не сж ся исцивилизацияли ѣще чакъ толкозъ колкото гъркыпитѣ и не оставятъ да гори кандилото имъ деня и ноця за опрощеніе на денонощнытъ имъ грѣхове. . . .

Ще отиде прочее бакалчето, като стане сутринъ, най напредъ на къпѣтъ, и по заповѣдъ на старый бакалинъ първомъ ще ся прѣкръсти и ще каже: *Господи Исусе Христе*, за да дойде берекетъ въ къпѣтъ, и тогазъ ще го отвори. Молитствованіе излишно, споредъ насъ, зашто и безъ тѣзи молитвѣ маслото на Цариградскытъ бакалы е доста берекетлія: петдесетъ омы масло, въ къпѣтъ на Цариградскый бакалинъ излѣзва всякога на тевтерѣтъ му връзъ 75 омы, безъ къпѣтъ, разумѣва ся. А тази благодать ся явява често и надъ малкото масло на нашенскытъ бакалы, често и твърдѣ често и петѣтъ омы масло на нашитѣ бакалы ся вберекетча та изпълня десетѣ омы на тевтерѣ и пакъ не ся свѣрша. Бакалитѣ самы, и нашенскытъ както и цариградскытъ не сж до толкозъ суевѣрны да вѣрватъ че тозъ берекетъ

на маслото иде отъ молитвѣтъ имъ, но не оставятъ старыйтъ обычай дѣто да не похващатъ нищо додѣ не призовѣтъ името на Исуса Христа и на св. Богородицѣ, тѣй както и механикѣтъ да потвърдяватъ непрѣстанно чудото въ Канъ-Галилейскѣ за прѣложеніето на водѣтъ въ вино. . . .

Отваря прочее бакалчето купѣтъ и глѣда дали е падналъ вѣтрѣ нѣкой плѣхъ и ако не е падналъ, добръ; спечелени сѣ 6-7 драма чисто масло; но ако ся е понетърсилъ нѣкой плѣхъ чуга въ живопріемныйтъ и мртводающійтъ купѣ, хваща ми ти го бакалакито къръ мыша, исцѣжда ми ти го добръ, добръ, и ввѣрля ми ти го на . . . . Ввѣрля ми ти го, казва ми ный, защото ся случавѣ, нѣщо не толкозъ рѣдко въ Цариградѣ, щото нѣкое ефенди подранило да иде на работѣтъ си, да минува испрѣдъ бакалский дукенъ прозяващѣ ся и . . . ехъ, какво да ся прави вече? Афъ идерсинѣ ефендимѣ, гьормедимѣ.

На ся случва и това че ефендито е на терекиликѣ отгорѣ, и не разбира отъ аф едерсинѣ маф-едерсинѣ, ами захваща отъ стереотипнытъ . . . па выка, па цика, и псува та дига махалѣтъ на главѣтъ си, и ся заканя и ся впуща врѣзъ бакалчето, а тогазъ вече излѣзва дъртыйтъ бакалинѣ да защити чирака си; това вече дава масло на огньтъ на ефендито. Бакалинѣтъ иска да ся покаже че не го е страхъ, ефендито иска да покаже че за него и голѣмый бакалинѣ и малкый бакалинѣ е все едно и работата стига до тамъ; бакалинѣтъ яде бой, и битъ тича на заптіето, заптіето подбѣра ефендито и хайде въ домѣтъ на правосѣдіето, правосѣдіето вижда слѣдытъ на ефендѣевытъ юмруци врѣзъ небрѣснѣжѣтъ муцуцѣ на бакалина, не рачи да припознае правото на терекилика на ефендито и го осѣжда да плати назначеннѣтъ глобѣ.

Всичко товѣ, разумѣва ся, станва въ Цариградѣ, защото на вѣнъ по насѣ ефендѣитѣ не ставатъ толкозъ рано съ бакалытъ наедно, па и толкозъ терякѣи не сѣ, а и правосѣдіето не е толкозъ вискателно, нито пѣкъ мышкѣтъ сѣ изложены на опасность да намѣрватъ болъ масло и да ся позволяватъ да ся даватъ вѣтрѣ. Най голѣмото зло което може да стане по насѣ е, ако намѣри кацѣтъ съ армейѣтъ оттуленѣ и рече да ся поокѣпи вѣтрѣ нѣкой плѣхъ, па си закѣсѣ тамъ и толкозъ; неговото въ кацѣтъ присѣтствіе и откритіето му въ неѣ не предизывкѣтъ таквызъ перипетіи, каквыто въ Цариградѣ, да турятъ бакалакито въ неизгодно положеніе, послѣ и бакалина да накаратъ да яде бой, и ефендѣитѣ да плати глобѣ.

Отъ малкото тѣзи примѣры всякой може да

слѣди каквы *белы* и пакости могѣтъ да направятъ мышкѣтъ на человекѣ и приживѣ и подирѣтъ смъртъѣ си, които ако речемъ да искаемъ *белы* всичкы не бы ни постигнѣло ни книга или мастило.

Въобще ся вѣрва че котката чисти кѣщѣята отъ мышкѣтъ, но това е предразсѣдѣкъ. Споредъ насѣ, най вѣрлы неприятели на мышкѣтъ сѣ бакалытъ. Но разсѣжденіята ся за това ный ще развѣемъ въ другъ единѣ урокѣ.

ОЦѢНЕНИЯ.

— Е, Шутоше, ВѢКА вѣстникѣ видѣли? Сега вече вѣстникѣ що е позна ли?

— О, и видѣхъ, брате милый, и познахъ.

Хубаво е сырнѣето, но мѣхѣтъ е кучѣ мѣхъ.

— Що тѣй думашъ, не тя ли е баремъ страхъ?

— Ни страхъ мя е ни срамъ мя е, ами мя е смѣхѣтъ. На ли смѣ си, каквы смѣ си знаемъ ся.

— А шо казвашъ я за ЛЕВАНТЪ-ТАИМСА?

— Голѣмы вѣстникѣ, хубавѣ вѣстникѣ, брате мой, но тамъ дѣтъ мя сѣрби не мя чеше той.

СРАВНЕНИЯ.

Масторѣ Грую вретенарѣтъ е масторѣ на вретенатѣта и знае бо и може бо да издѣла отъ три бука тамамѣтъ едно врѣтено.

Масторѣ Марко Балабановѣ е масторѣ на программнѣтъ и знае бо и може бо да напише отъ шесть стѣлпѣна тамамѣтъ единѣ програмѣ.

Запрѣдѣте съ врѣтено на мастора Грую, и кажетѣсе съ туй врѣтено вы колко сте напредѣ.

Прочетѣте програмѣтъ на Мастора Марка та кажетѣсе и отъ неѣ какво сте проумѣли.

УВѢРЕНИЯТА.

«Личностѣ сѣ строго запрѣтены въ вѣстникѣтъ ний» казва нашѣтъ новы вѣстникарѣ, въ четвъртыйтъ стѣлпѣ на първѣтъ страницѣ отъ първы брой на листѣтъ свѣи, а еще въ първы брой на четвъртѣтъ страницѣ въ четвъртыйтъ стѣлпѣ ный четемъ: «Г-нѣ Георгакѣ Стояновичѣ, прѣдпочелъ членството въ Екзархійскый свѣтъ отъ Капукехаялѣкѣтъ, съ условіе обаче че ще има заплащѣ.» Шутошѣ като не вижда въ свѣдѣніята нна вѣстникарѣ никое извѣстіе за другъ нѣкой членѣ отъ Екзархійскый свѣтъ да е прѣлѣ членството си съ условіе да му ся не плаща, не знае на какво да отдаде подмѣтнѣното отъ него свѣдѣніе само за Георгакѣ Стояновичѣ. Едно отъ двѣтъ: или Г. Редакторѣ уважаемѣый Г. Марко Балабановѣ е былъ готовъ и е ималъ готовѣ членове за Екзархійскый свѣтъ безъ условіе да имъ ся плаща, или увѣреніята на Н. Милостѣ за наедокѣченіе на личностѣтъ прилича на пословичното:

«Зарѣкла ся свинѣ да не яде . . . .

Прѣскочила плѣтъ и изыла пѣтъ.»

ДОКАЗАТЕЛСТВО.

Несмыслени и неразумни нѣкои главы сѣдѣли да оплакватъ Българитѣ че были ужь народъ злочестъ и потиснятъ. Хадосници! Толкозь и разбиратъ тѣ. Кажѣте ми, кой е видѣл или чулъ или кой има да е сънувалъ нѣкога народъ по честитъ отъ Българскый? Че кой и отъ кѣдѣ не сѣ искали и не искатъ и какъ не ся надварятъ да правятъ добро на Българитѣ? Въ какво сѣ видѣли нуждѣ и не сѣ ся притекли да му ся намѣрятъ и да му помогнатъ? На послѣдне врѣме като помирисахъ само че останѣлъ или щѣлъ да остане безъ вѣстникъ, братья едновѣрны и иновѣрны, съплеменны и иноплеменны, Гърци, Сърби, Русси, Френци и Англезии притекохъ ся единъ прѣвъ другий да му ся намѣрятъ въ тѣзи неволи; и ето Българитѣ отъ неманіе ни на единъ вѣстникъ въ единъ мѣсець намѣрватъ ся съ петь и ако щѣте съ шесть.

Гръцко—Турско—Френско—Армено—Българскый, който е и най старый *Шутошь* — единъ,

Руско—Гръцко—Православно—Българскый — *Вълкъ* единъ,

Англо—Френско—Българскый — *Левантъ Таймсъ*, (*Источно врѣме* съ Западно брѣме) единъ,

Сърбо—Българскый — *Истокъ*, единъ,

Турско—Българскый — *Дунавъ* — *Одринъ*, двата за единъ,

Чисто—Българскый *Ни единъ*, единъ,

Съ петь или шесть вѣстници въ единъ мѣсець появины кой другъ народъ може да ся похваля?

ЛАГОДАРЕНИЯ.

Цариградскитѣ Българи благодарятъ публично на избранитѣ нѣкога отъ тѣхъ и бывши до нынѣ и не будущы отъ нынѣ комисари на дълговрѣменнатѣ комисіи за всички злы добры услуги що сѣ показали въ служеніето на народа, като избрани що были отъ тѣхъ за това и като уволенны сега отъ това. Шутошь благодаритъ и той на уволенитѣ комисари общо *убо* за това, за което имъ благодарятъ и всички Цариградскы българи, а частно отъ себе си еще и за това дѣто за напрѣдъ нѣма вече да служатъ на народа ни злѣ ни добрѣ като комисари; но не имъ благодаритъ и нѣма никога да имъ благодаритъ, за това дѣто тѣ сѣ турили на умъ и за напрѣдъ не избрани и не калесани да слѣдуватъ да служатъ ужь на народѣтъ пакъ като пусты протестари.

НЕ ПРИЗНАТЕЛНОСТЬ.

На Цариградскитѣ българи ся е отнело правото да бѣдѣтъ избиратели, сирѣчь да избиратъ и тѣ членове за Екзархійскый съвѣтъ. И отнема имъ ся това право, по свѣдѣніята който имама, за това само: Да не бы што членове тѣ който бы избрали и сега за тозь съвѣтъ да ся закоренятъ като прѣди избранитѣ отъ тѣхъ приврѣменны ужь комисари. Но Шутошь не желае да ся покаже до толкозь непризнателенъ и да признае като законно и праведно това лишеніе; защото смѣта че е твърдѣ възможно што и тѣзи не избранитѣ отъ тѣхъ свѣтници да замыслятъ въ тозь съвѣтъ повече отъ врѣмето което имъ назначава Уставѣтъ.

ШУТОШЬ НА ПРѢДСТАВЛЕНИЕ.

Шутошь проси извиненіе (и не изракыиваніе) отъ почитаемытъ си читатели и читателки (ако ги има) за това дѣто неможѣ да ся прѣдстави прѣдъ драголюбнитѣ имъ очи на уреченомъ врѣме — въ сѣботѣ, а че и въ понедѣльникъ не. Тая злочестина за него ся случи знаете ли какъ? Шутошь вмѣсто самъ да ся прѣдстави прѣдъ читателитѣ си, ходилъ и той да види какъ прѣдставятъ другы, послѣ прѣдставлявалъ ся, т. е. гледалъ другитѣ какъ ся прѣдставляватъ комай цѣлъ ноць, послѣ оспалъ ся, послѣ не станѣлъ рано, послѣ понедѣльникѣтъ не го чакалъ ами съмыслѣлъ на врѣмето си и мръкнѣлъ пакъ на врѣмето си, и тѣй пощата заминѣла и Шутошь останѣлъ како шопа межу два стола.

Но може нѣкой да каже: Що ще Шутошь на *прѣдставленіе*, не, почитаеми господа, Шутошь на *прѣдставленіе* сирѣчь на смъртъ не обыча да ходи и не е ходилъ а на *прѣдставленіе*, не тамъ обаче дѣто ся събиратъ *прѣдставителитѣ*, понеже Шутошь не е вече *прѣдставителъ*, и трѣба да знаете че сега вече прѣдставителитѣ сѣ нищо а свѣтници тѣ сѣ който колятъ кучето въ Екзархійскѣтъ дѣто не е былъ Шутошь а е былъ тамо дѣто ся прѣдставятъ *позорищны дѣла* (да ли щемъ има пѣкъ тавызи неодѣлани читатели който да помыслятъ че Шутошь е ходилъ да *дѣла* по *прозорцитѣ*, О, Боже мой по кой языкъ да говорѣтъ че да могъ да расправѣ да мя разберѣтъ!) Или може другы нѣкои по чорбаджіа еще по просимѣто да кажѣтъ: М . . . . то ведно! що ще той на *прѣдставленіе*, що си не гледа работѣтъ, ами оставя хората безъ вѣстникъ?

Е, Господа, и Шутошь душѣ носи па и той иска да види какъ ся *прѣдставляватъ* хората, послѣ «Камберисъ дююнъ олуръ му»? или безъ Голя каша бывалъ а че да бѣде и безъ Шутоша прѣдставленіе? Ами че на ли и трѣба аслѣ да иде и да види за да раскаже и на онѣзи който не сѣ ходили, не сѣ видѣли и не знайтѣ какво е было и какво е станѣло прѣдставленіето. Ако не бѣше ходилъ Шутошь да види какъ ще можаше сега да на похвали и да каже че прѣдставленіето ни станѣ доста сполучливо, че самоукытъ наши актеры при по голѣмо *упраженіе* прѣдвѣщаватъ по добро *истъщеніе*. Ако не бѣше ходилъ Шутошь да види дѣ щѣше да знае и да каже на всички да знайтѣ че Цариградската наша публика ся научила вече не само да рѣкоплѣще но и да кратотропа; но какъ ся истъщила да кратотропа тая наша публика, да си былъ, читателю, тамъ да чуешъ, обзалагамъ ся че и теби бы ти ся дотропало и ты бы зель да тропашъ въ честь и славѣ на Българското искусство!

Колко и каквы еще славны и чудны Българскы произведения и мурафеты и видѣ и узна Шутошь на туй прѣдставленіе, но да расправѣ и за тѣхъ врѣме не му остава, па може и другата поща да го предвари и да иде пакъ безъ него на вѣнъ а то не му изнася никакъ за вѣтрѣ; за това прибрѣзва да увѣри читателитѣ си че за напрѣдъ нѣма да ходи вече на прѣдставленіе, освѣнъ до годинѣ пакъ, защото и да иска да иде друго прѣдставленіе нѣма да стане, понеже

Видѣж! идешъ ты гордѣ като ВЪКЪ
Знамъ тя: каг' него си лихъ и лекъ.

двѣ прѣдставленія въ годината да станѣтъ на Български грѣхота е, не даватъ гърците; а ний гърцитѣ ги слушамы и трѣба да ги слушамы защото ны испяждатъ отъ православieto, а тогазъ какво ще стане православнѣйшата наша армея?

НАПЪВВИ

ликъ 1-й.

Оздравяхъ, исцѣляхъ
Народнѣтъ раны, —
Избрахмы си свѣтници
Готово-избрани.

ликъ 2-й.

Извършихмы чудны дѣла
Като псе на нивѣ;
Избрахмы си свѣтници
Що не струватъ сливѣ.

ликъ 3-й.

Не слушайте тѣй що зѣятъ
Тѣзи пѣвцы дивы,
А чувайте тамъ що пѣятъ:
«Струватъ и петъ сливы.»

ликъ 4-й.

Думата е не за всички,
А за тѣзи само,
За които трѣбатъ трички
И по малко сламѣ!

ликъ шутоша

Азъ съмъ Шутошъ и не лъжъ
И ще кажъ да подвържъ:
Имамы си свѣтници
И веты и новы,
Но пѣямы отметници
Нето пакъ волое.

ОТЗЫВЪ

О Дай, Боже, да е тѣй!
Ако ли не а то пѣй!

НЕДОУМЪНІЯ.

Защо нашитѣ *чорбаджии* не ся наричатъ *зорбаджии* като продаватъ *зорбж* а не *чорбж*?

Защо нашитѣ *вѣстници* не ся наричатъ *лестници*, като съдържаватъ повече *лести* а не *вѣсти*?

Защо *Въкъ* ся е нареклъ тѣй като знае че не е *бытъ* прѣдъ *вѣка* и не ще бѣде *до вѣка*? 1)

Защо *Источното вѣрме* не ся е нарѣкло *Западно вѣрме* като иде отъ *Западъ*?

ЭПИГРАМЫ

I

Не е катаръ, нито оселъ ни муле,
Джентлиментъ е съсъ Български царвулы,
На главѣ му пинглишко капело,
И подъ него види му ся пакъ *кел-о*

II

Не *человѣкъ*, виждете — *вѣкъ* е на *чело*,
(Опакаго опако е то дѣло)
Съ заднето си напѣдъ иска да вари,
Та мыслѣте колко ше му поспори!

III

Съ ново лѣто новъ *Въкъ* за насъ настава,
Не желѣзенъ ни сребѣренъ нито златъ; —
Въкъ на сламѣ, *Въкъ* на буйнѣ кошрявѣ,
Въкъ бесплоденъ, *вѣкъ* шо води на назадъ.

Господа длѣжници за първото тримѣсечіе!
Заплатете си дългѣтъ, както са пада на почтенны людѣ.

1) Споредъ насъ *Вѣкъ* бы могълъ по сгодно да ся нарича *Лекъ* по съдържаніето си, като празенъ отъ онова шо интересува Българитѣ, или да ся е нареклъ *Лѣкъ*, понеже ся явява во вѣрѣме благоприятно да излѣчи причинены поврѣды —

Вѣтникъ бо сей, — кто не вѣсть,
Яко смѣрът ѿаго животъ его есть?

Отговорникъ и притежатель **Ө. КАСАПИСЪ.**

Въ печатницѣтъ на Шаркіе Аравелианъ
во Агонианъ ханъ № 14.